

4 март, 07:42

Владивосток, Русия

1.

Задачата му бе да не позволи ситуацията да се влоши още повече.

Не можеше да се каже, че се е захванал с кой знае колко благородно или възвишено начинание, но все пак именно тази задача му помагаше да си плаща сметките.

Свит в едно ъгълче в доковете на Владивосток, Тъкър Уейн се съсредоточи единствено върху успеха на своята мисия. Престана да обръща внимание на леденостудения вятър и биещата в лицето суграшица и насочи погледа си към мрачния, потънал в тишина зимен пейзаж от пристанищни кранове, купища контейнери и неясни очертания на кораб, хвърлили котва край кея. В далечината прозвуча сирена. Швартовите въжета, привързали корабите край брега, скърцаха и стенеха.

Обучението, което Тъкър бе преминал като рейнджър в елитния 75-и пехотен полк, изискваше от него винаги да е нащрек, но тази сутрин той повече от всякога оцени ползата от него. То му позволяваше да насочи мислите към двата най-важни въпроса.

Първият бе свързан с пристанищния град Владивосток, който определено бе за предпочитане пред пустините на опустошения от войните Афганистан, макар Тъкър никога да не би включил толкова студено място в списъка си с желани дестинации, където да се установи след като се пенсионира.

Вторият се отнасяше до оценката на риска, или с други думи, кой би могъл да направи опит да убие работодателя му днес, къде би могъл да се скрие, какво оръжие би могъл да използва.

Когато преди три седмици се съгласи да приеме тази работа, научи, че срещу богатия руски индустриалец вече са били извършени две покушения, и нещо му подсказваше, че ще бъде направен и трети опит за убийство, при това много скоро.

Затова трябваше да е нащрек. И двамата трябваше да са нащрек.

Пресегна се и докосна своя партньор и приятел, сякаш искаше да му вдъхне увереност. Усети мускулите на белгийската овчарка да се напрягат под покритата със сняг козина. Каин бе куче, което можеше да се похвали с дългогодишна служба в армията, двамата с Тъкър бяха изпълнявали мисии още в Афганистан. Когато Тъкър напусна армията, взе белгийската малиноа със себе си. Връзката между тях бе изключително силна: всеки от двамата като че ли предугаждаше мислите на другия и те общуваха по начин, който далеч надхвърляше възможностите на езика или на жеста.

Каин се бе настанил удобно до Тъкър, ушите му бяха щръкнали, а черните му очи оглеждаха района, без да обръщат внимание на снега, който се трупаше върху кафеникавочерната му козина. По-голямата част от не особено едрото му тяло бе покрита с водонепроницаема тактическа жилетка, ушита по мярка, при това в цветовете на козината му и подсилена с кевлар. В яката на Каин бяха скрити миниатюрен безжичен предавател и камера за нощно виждане, които позволяваха на двамата да поддържат непрекъснат аудио– и визуален контакт.

Вниманието на Тъкър отново се насочи към заобикалящия ги пейзаж.

Във Владивосток бе ранно утро, слънцето не бе изгряло и на доковете цареше тишина, нарушавана единствено от провлачените стъпки на някой работник, запътил се нанякъде в сумрака. Въпреки това Тъкър полагаше всички усилия да остане незабелязан, да се слее с околността, да накара останалите да го приемат за поредния докер на пристанището.

„Надявам се, че поне за това ме бива“.

Тъкър, вече приближаваше трийсетте. Беше висок, с непокорна руса коса. Бе прикрил мускулестото си тяло под широко вълнено палто, а суровия си поглед бе скрил под косматата козирка на руска ушанка.

Докосна леко с пръст темето на Каин, в отговор на което кучето махна веднъж с опашка.

„Доста далеч от дома се озовахме, Каин“.

От друга страна обаче, откъснеше ли поглед от океана, установяваше, че Владивосток не е чак толкова различен от градчето, в което бе прекарал първите седемнайсет години от живота си. Наричаше се Рола и се намираше в Северна Дакота близо до канадската граница. Всъщност ако в Съединените щати имаше място, което да прилича на Сибир, това бе именно Рола, Северна Дакота.

Като хлапе Тъкър Уейн бе прекарал безброй летни дни и нощи в каране на кану по езерото Уилоу или в къмпингуване из Норт Удс, а през зимата бе посвещавал свободното си време на ски бягане, преходи със снегоходки и риболов в дупки в леда. Детството му обаче не бе така щастливо, както би могло да ви се стори в резултат на тази идилична картина. Родителите му – и двамата учители – загинаха при катастрофа, причинена от пиян шофьор, когато Тъкър бе само на три години. С грижите за него се нагърби дядо му по бащина линия, но той пък получи сърдечен удар, докато ринеше сняг една сурова зима. И тъй като тринайсетгодишният по това време Тъкър не разполагаше с други близки роднини, бе поверен на приемни родители, при които остана до седемнайсетата си година, когато се възползва от ранното си съзряване и се записа в армията.

Бе натикал спомените за тези трудни години в едно от най-затъntenите кътчета на съзнанието си.

„Нищо чудно, че предпочитам да общувам с кучета вместо с хора“.

Насочи вниманието си към непосредствената си задача.

В случая: предотвратяване на опит за убийство.

Огледа доковете.

„Откъде би могла да дойде заплахата? И под каква форма?“

Въпреки съветите му неговият работодател – руският милиардер и промишлен магнат Богдан Федосеев – възнамеряваше да посети пристанището в ранни зори. От седмици се носеха слухове, че докерите ще направят опит да се организират в профсъюз, и Федосеев бе дал съгласието си да се срещне с водачите на работниците – надяваше се да ги подчини на волята си. И сякаш този проблем не бе достатъчен сам по себе си, към него трябваше да се прибави и подозрението на Тъкър, че сред докерите са проникнали кавказки терористи, в чиито потенциални жертви се бяха превърнали най-видните магнати в руския Далечен изток. Което означаваше, че Богдан Федосеев се нарежда сред най-привлекателните за тях мишени.

Тъкър не се интересуваше от политика, но добре разбираше, че познанията за обществените нагласи и настроения са неразделна част от работата му. Информацията за социалния пейзаж бе също толкова важна, колкото и информацията за индустриалния пейзаж, който се простираше около него.

Погледна си часовника. Федосеев трябваше да пристигне след три часа. Дотогава Тъкър трябваше да е опознал и най-скришните кътчета на пристанището.

Погледна Каин и прошепна:

– Какво ще кажеш, приятел? Готов ли си за работа?

В отговор Каин се изправи и отръска козината си. Снегът отхвърча от тялото му и вятърът го отнесе.

Тъкър тръгна на обиколка из доковете. Каин вървеше до него.

9:54

Тъкър вече бе открил шестима от осемте работници, които подозираше, че са кавказки терористи. Другите двама си бяха взели болнични – нещо, което до този момент не бяха правили никога.

Намери подслон от вятъра във входа на един склад и огледа доковете. Пристанището кипеше от живот, навсякъде сновяха мотокари, а крановете се въртяха неуморно и трупача контейнер след контейнер на борда на корабите, които се готвеха да отплават. Всичко това бе придружено от несекваща какофония от стържене, чукане и викове.

Тъкър извади телефона си, прегледа списъка с досиета и се спря на двамата докери, които се бяха разболели неочаквано. И двамата бяха бивши войници, служили като младши офицери в руската морска пехота. И което бе по-лошо, и двамата бяха опитни снайперисти.

В случая две и две правеше не четири, а сериозна заплаха.

Запамети лицата на двамата.

Първоначалното му намерение бе да позвъни на Юрий, началника на охраната на Федосеев, но се отказа, тъй като от това едва ли щеше да има полза. „Никога не бягам“, често казваше Федосеев. Най-лошото обаче бе обстоятелството, че Тъкър бе външен човек, натрапник, чужденец и телохранителите на Федосеев не криеха неприязънта си към него.

Мислите на Тъкър се насочиха към предполагаемия маршрут на Федосеев из доковете. Анализира местата, където Федосеев щеше да бъде изложен на най-голяма опасност, изчисли ъгъла на водене на стрелбата. Потърси вероятни позиции, които би избрал един снайперист. Имаше поне шест места, които можеха да свършат работа на един добър стрелец.

Вдигна поглед към небето. Слънцето бе изгряло, мръсно белият му диск се бе издигнал високо над хоризонта. Вятърът бе утихнал, суграшицата бе преминала в рехав бял сняг.

Лошо. Това улесняваше произведеждането на изстрел от голямо разстояние.

Тъкър погледна Каин. Знаеше, че не могат да стоят на едно място и да чакат.

– Да вървим да намерим лошите.

10:07

Шестте потенциални снайперски гнезда бяха разположени на различни места из доковете, на чиято обширна територия от над осемдесет декара се издигаха складове и кулокранове, виеха се тесни проходи и минаваха още по-тесни пътеки. Тъкър и Каин огледаха района с възможно най-

голяма бързина, без да привлекат внимание, използваша различни преки маршрути и не се задържаха никъде по-дълго от необходимото.

Докато минаваха покрай входа на един склад, Каин изръмжа тихичко и Тъкър се обърна и се напрегна. Каин бе спрял на място, вперил поглед в прохода между две купчини корабни контейнери.

Тъкър зърна за миг нечия фигура, която бързо се скри. При други обстоятелства не би ? обърнал никакво внимание, но добро познаваше кучето си. Нещо в движенията на непознатия или пък в миризмата му бе привлякло вниманието на Каин: може би онзи му се бе сторил прекалено напрегнат, може би позата му се бе сторила прекалено странна, а движенията му потайни. Инстинктите на Каин бяха изключително изострени след няколко години, прекарани в Афганистан.

Тъкър извика в съзнанието си картата на доковете, замисли се за момент, после нагласи камерата на нашияника на Каин, да гледа напред и нагоре и изкомандва:

– Разузнай! – Кратка и ясна команда.

Каин боравеше с речник от около хиляда думи и разбираше стотина команди с ръце, което го превръщаше в своеобразно продължение на тялото на Тъкър.

Тъкър посочи напред и показа с жест, че Каин трябва да заобиколи контейнерите от дясната им страна.

Партньорът му без колебание затича в указаната посока.

Тъкър изгледа как силуетът на Каин чезне сред сипеция се сняг, после се обърна и затича от лявата страна на контейнерите, зад които бе изчезнал подозрителният тип.

Стигна до първата пресечка, спря за миг и надникна иззад ъгъла.

Там го очаваше друга пътека.

Празна.

Хукна по нея и се озова на следващия кръстопът проходи, които тръгваха наляво и надясно. Бе попаднал в гигантски лабиринт от контейнери.

„Тук човек лесно може да се изгуби – помисли си той – и още по-лесно може да изгуби преследвания“.

Каин вероятно вече бе някъде в другия край на лабиринта, приклепнал зад някой контейнер, и оглеждаше района. Тъкър се нуждаеше от очите на своя партньор, докато вървеше из този лабиринт.

Извади усъвършенствания си сателитен телефон и натисна бутона, който извикваше на екрана образите, предавани от камерата на Каин.

На дисплея се появи фигура на мъж – изскочи между контейнерите и хукна на изток.

Добре! Много добре!

Тъкър се затича в същата посока. Видя на екрана, че Каин прави същото: следи мъжа и разузнава, както му бе наредено.

И двамата се впуснаха в лов. Мисиите им като рейнджъри обикновено бяха свързани именно с издирването на някой заподозрян. Американските рейнджъри – с много редки изключения, разбира се – не извършваха патрулни дейности и не осигуряваха хуманитарна помощ. Те потегляха на своите мисии с една-единствена цел: намери и унищожи врага.

В това имаше някаква простота, която допадна на Тъкър.

Вярно, имаше и немалка доза жестокост, но въпреки това нещата бяха ясни и прости по някакъв свой странен начин.

Тъкър се измъкна от лабиринта от контейнери едновременно с Каин и даде знак на овчарката да дойде при него. Каин дотича и клекна в очакване на следващата команда. Беше изплезил език, очите му блестяха от възбуда.

Намираха се някъде в източния край на доковете. Точно пред тях, от другата страна на покрития с чакъл паркинг, минаваха железопътни линии, на които стояха изоставени ръждясали товарни вагони. Мишената им бе изчезнала между тях.

Зад железопътното депо се издигаше висока ограда от бодлива тел, а отвъд нея се простираха гъсти борови гори.

Не се чуваше никакъв звук с изключение на приглушения шум, който долиташе откъм доковете.

Изведнъж Каин вдигна рязко глава и я завъртя наляво. Част от телената ограда се заклати за няколко секунди, после клатенето престана. Тъкър предположи, че някой друг е минал през дупка в оградата, за да влезе на територията на доковете от тази посока, използвайки прикритието на гората.

Въпросът беше защо?

Огледа периметъра вляво и видя малкия кулокран, използван някога за товарене на железопътните вагони. Този кран бе едно от шестте потенциални снайперски гнезда, които бе отбелязал наум.

Погледна си часовника. Федосеев трябваше да пристигне след шест минути. Извади от джоба на якето си малък бинокъл и го насочи към върха на кулокрана. Отначало не видя нищо освен замъглените от сипещия се сняг очертания на стоманената кула. След миг обаче се появи неясна тъмна фигура, която се катереше бавно по стоманената стълба към платформата на върха на крана.

„Това трябва да е този, който току-що влезе през оградата. Но къде е другият, онзи, когото преследвах?“

Замисли се дали да не изпрати на Юрий кода, с който да отмени посещението на Федосеев, но дори съобщението му да стигнеше до шефа на охраната, безразсъдната смелост на милиардера нямаше да му позволи да отстъпи. Федосеев никога не отстъпваше пред лицето на каквато и да било заплаха. Богатият индустриалец щеше да потърси укритие едва след като наемниците започнеха да стрелят по него.

Подобно поведение бе типично за руснаците.

Тъкър легна по корем и огледа пространството под товарните вагони. Зърна два крака, които се движеха надясно и изчезваха от погледа му всеки път, когато се скриеха зад стоманените колела на вагоните. Нямахше представа дали това е неговият човек, но съществуваше голяма вероятност да е тъкмо той.

Посегна към кобура на кръста си и измъкна пистолет „Макаров ППМ“. Добро оръжие, макар и не любимото му.

Но, както се казва, когато си в Рим, прави като римляните.

Хвърли поглед към Каин, който се бе свил ниско до него. Очите на партньора му следяха мишената, която вървеше покрай железопътната линия и се отдалечаваше от мъжа, който се катереше на крана.

Тъкър даде кратка команда – добре знаеше, че това е достатъчно – посочи мишената, която се движеше по земята.

– Следи!

Каин се изправи и мълчаливо се втурна към посочената му цел.

Тъкър се обърна наляво към кулокрана.

Приведе се, прекоси откритото пространство, стигна до железопътното депо, скри се зад един вагон и запълзя по насипа от чакъл, който се спускаше към канавката покрай линията. Прикритието му не бе особено добро, но му позволи да види дупката в телената ограда; разрезът бе чист, равен, направен току-що.

Кулата на крана се издигаше на стотина метра от лявата му страна. Той се претърколи, извади бинокъла и го насочи нагоре, за да открие мишената си. Убиецът стоеше на стълбата, на няколко стъпала под остъклената контролна кабина на крана. Протегна облечената си в кожена ръкавица ръка към бравата.

Тъкър обмисли възможността да го простреля на момента, но се отказа. С карабина несъмнено щеше да успее, но с пистолет едва ли. Разстоянието бе голямо, а и стоманените парапети правеха точната стрелба почти невъзможна. А и снегът се бе усилил, което допълнително намаляваше видимостта.

Погледна си часовника. Три минути преди лимузината на Федосеев да влезе през главния портал на доковете. Замисли се за миг за Каин, но реши, че има по-належаща задача.

Решавай проблемите един по един, рейнджър.

Каин ще се оправи сам.